

Vidate el interlingvistika vidpunkto, sanskrito estis en siaj komencoj kutima parolata lingvo, normigita por la bezonoj de literaturaj kaj religiaj tekstoj. Konscia influo al la lingvo kun fiksigo de gramatikaj normoj helpis krei unuecan lingvoformon kun „trans-nacia” funkcio kiel komuna komprenigilo por parolantoj de diversaj dialektoj. Drezen mencias sanskriton kiel *ekzemplon de lingvoplanado* (kromajn informojn kaj detalojn vidu ekz. ĉe Maurus 2014). Ankaŭ eksterlingvaj kulturaj faktoroj estis gravaj: bramanoj kiel flegantoj de kulturo sentis bezonon de unuigita lingvo por interpreti malnovajn religiajn tekstojn, kies prononco ekdiferenciĝis dum la evoluo ĉe diversaj etnoj. En la reguligitan lingvon tradukiĝis ĉio literature kaj historie grava. Ekzisto de sanskrito do helpis konservi kulturajn valorojn en Hindio. Ĝi nun estas ofte instruata en barataj mezlernejoj kaj ekde la mezo de la 20-a jc. ekzistas revivigaj tendencoj. Por ĉ. 25 000 loĝantoj de Barato ĝi estas denaska lingvo.

संस्कृतम्

Figuro 2.4: la vorto «sanskrito» en sanskrito

2.3. La greka lingvo

La greka lingvo ekzistas jam dum trimil jaroj kaj havas la plej longan historion el ĉiuj eŭropaj lingvoj. Ĝi disvastigis sciencojn kaj kulturon, tiel ke ĝi postlasis spurojn en la tuta Eŭropo. La greka nacio formiĝis per kunkresko de diversaj hindeŭropaj etnoj, kiuj dum la 2-a jarmilo a.K. venis al la Balkana duoninsulo. Pri ilia praorigino ekzistas pluraj teorioj, ekz. ke ili venis de la okcidentaziaj stepoj, parolante la prahindeŭropan lingvon. Unuopaj gentoj ekloĝadis sur Egeaj insuloj kaj okcidentazia bordo, poste koloniigis Sicilion, sudan Italion, marbordon de Mediteraneo kaj Nigra maro. La „greka lingvo” estis komence *aro da diversaj dialektoj*, preskaŭ ĉiu urbo (t.e. urboŝtato, «polis») havis sian propran varianton. Male al la kutima kompreno de dialekto, ekzistanta paralele kun iu oficiala normlingvo, la grekaj dialektoj estis multe pli memstaraj kaj havis sian propran literaturon. Kiel ĉefaj dialektogrupoj (aŭ: lingvoj, ĉar la preciza limo inter dialekto kaj lingvo estas eĉ por la hodiaŭa lingvistiko neklara) estas konataj la iona, la atika, la aiola, la boiota, la tesala, la dora kaj la arkadokipra.